

Bandita z Ďáblovy rokle

Edgar R.
Burroughs

Bandita z Ďáblovy rokle

EDGAR RICE
BURROUGHS

Edgar Rice Burroughs

Bandita z Ďáblovy rokle

Edgar R. Burroughs

Myriada

<https://myriada.fun/>

The Bandit of Hell's Bend
THE BANDIT OF HELL'S BEND
Copyright © Edgar R. Burroughs
Translation © Jan Činčura
Všechna práva vyhrazena.

Rozsah: 217 stran, 19 kapitol
Vydání: první
Vydal: Meisterkoch, Praha, 2023
ISBN: 978-80-909183-0-6 ePub
978-80-88513-19-3 PDF

I. WHISKY

Půl tuctu mužů se pohodlně rozvalovalo na židlích s opěradly opřenými o stěnu ubytovny ranče Bar Y. Byli to mladí muži, štíhlých postav, opálených tváří a jasných očí. Jejich kůže se po umytí leskla a ulízané vlasy byly ještě vlhké. Právě přišli z večere, před kterou se umyli, a nyní si dopřávali večerní siesty.

Jeden z nich zpíval:

*"In the shade of a tree we two sat, him an' me,
Where the Haegler Hills slope to the Raft
While our ponies browsed 'round, reins a-draggin' the ground;
Then he looks at me funny an' laft."*

„To by udělal každý," přerušil ho jeden z posluchačů.

„Sklapni a buď tiše," napomenul ho jiný, „Za poslední rok jsem to neslyšel jen třistapětašedesátkrát. Myslíš, že chci o něco přijít?"

Zpěvák se nenechal vyrušovat a pokračoval:

*"Do you see thet there town?' he inquires, pintin' down
To some shacks sprawlin' 'round in the heat.
I opined thet I did an' he shifted his quid
After drownin' a tumble-bug neat.
Then he looks at me square. 'There's a guy waitin' there
Thet the sheep-men have hired to git me.
Are you game to come down to thet jerk-water town
Jest to see what in Hell you will see?"*

Jeden ze zevlující skupinky vstal, protáhl se a zívł. Byl ramenatý a tmavý. V jeho výrazu bylo něco trochu tvrdého. Málokdy se usmíval, a pokud nebyl v lihu, málokdy promluvil.

Byl předákem – byl jím už přes rok a až na pár opileckých řádění, při kterých neškodně střílel do vzduchu v nedalekém městečku, byl dobrým předákem, protože byl výborný jezdec, znal terén, rozuměl dobytku, tvrdě pracoval a věděl, jak pořádný kus práce dostat i z ostatních.

I když si občas loknul, a to tehdy, když některý z chlapců náhodou přinesl z města placatící ostrého, opilý nebyl už půl roku. Jeho abstinence se dala vysvětlit tím, že mu jeho šéf Elias Henders vyhrožoval, že ho vyhodí, pokud zase něco provede.

„Víš, Bille," řekl mu starý Henders, „jsme největší ranč v téhle části země a nevypadá to dobře, když předák Baru Y střílí po městě jak nějaký namachrovaný greenhorn, co dostal facku barovým hadrem. Musíš toho nechat, Bille; už ti to nebudu opakovat."

A Bill věděl, že mu to starý už víckrát neřekne, a tak dlouhých šest měsíců sekal dobrotu. Možná to nebyla jen snaha udržet se na místě předáka, co ho drželo zkrátka. Možná, že názor Diany Hendersové měl pro něj ještě větší váhu než názor jejího otce.

„Stydím se za tebe, Bille," řekla a přes týden odmítala s ním jezdit po pastvinách. Nejenže to samo o sobě bylo dost špatné, ale navíc několikrát jela s tím novým kovbojem, který krátce předtím přivandroval ze severu a Bill ho přijal na volné místo.

Zpočátku se Billovi nový honák příliš nelíbil. „Na ranaře je zatracený hezoun," poznamenal jeden ze starších kovbojů. Je možné, že si nováček svým hezounkovským vzhledem zpočátku všechny trochu zneprátlil. Ale ukázalo se, že je dobrý pracant, a tak Hala Colbyho přijali za svého i přes jeho

bohatě se vlnící černé vlasy, dokonalý profil, lesklé bílé zuby a rozesmáté oči.

*„So I told him I'd go, fer I liked thet there bo,
And I'd see thet the shootin' was fair;
But says he: 'It is just to see who starts it fust
Thet I wants anyone to be there.'”*

„Jdu spát," poznamenal Bill.

Hal Colby vstal. „Já taky," řekl a následoval předáka do ubytovny. Sedl si na svoji palandu, a podíval se na Billa, který seděl zády k němu na okraji té své a sundával si ostruhy. Pohledné rty se mu prohly v příjemném úsměvu.

„Podívej se sem, Bille!" řekl polohlasem, a když se k němu předák otočil, sáhl rukou pod pytel s oblečením, který mu sloužil jako polštář pod hlavu, a vytáhl püllitrovou láhev. „Svlažíš si píšfalku?" zeptal se.

„Nemám zájem," odpověděl předák a přešel místnost ke Colbyho lůžku. Otevřeným oknem se nesly táhlé tóny věčné rapsódie Texas Petea.

*„When the jedge says: 'Who drew his gun fust, him or you?'
Then I wants a straight guy on my side,
Fer thet poor puddin' head, why, he's already dead
With a forty-five hole in his hide.”*

„Kouká na tebe hezky!" usmál se Colby.

Bill si vzal nabízenou láhev, podíval se na etiketu s nápisem Cathead Old Soul Whiskey a přičichl si k otevřenému hrdlu.

„Pořádně si lokni," pobídl ho Colby.

„Není to špatný," poznamenal předák, otřel si rty o manžetu flanelové košile a podal placatící zpátky Colbymu.

„Na shnilý střeva to není o nic horší," souhlasil Colby. „Dej si ještě!"

Předák zavrtěl hlavou.

„Neublíží ti to," ujistil ho Colby. „Je to zatraceně dobrý."
Texas Pete zpíval:

*„And thet wasn't jest jaw—when it come to a draw
This here guy was like lightnin' turned loose.
Then we rolls us a smoke an' not neither one spoke
'Til he said: 'Climb aboard your cayuse.'*

Bill se znovu napil – tentokrát pořádně, vrátil láhev a ubalil si cigaretu. Posadil se na okraj Colbyho palandy a rozpovídal se – whisky vždycky rozbila pouta jeho mlčenlivosti. Jeho hlas byl tichý a ne nepřijemný.

Mluvil o práci, která se ten den udělala, a o plánech na zítřek a Hal Colby ho povzbuzoval. Možná ho měl rád, možná stejně jako ostatní cítil, že se vyplatí mít s předákem přátelské vztahy.

Zvenčí byl slyšet zpěv Texas Petea:

*"It is Slewfoot's Good Luck where they hand you out chuck
Thet is mostly sow-belly an' beans.
Says he: 'Bub, let's us feed—I'm a-feelin' the need
O' more substance than air in my jeans.'*

Když společně placatci vyprázdnili, Bill se zvedl na nohy. „Zatraceně dobrá whiskey, Hale."

„Počkej, mám ještě jednu flašku," Hal znovu sáhl pod pytel.

„Ne," odtušil předák, „myslím, že mám dost."

„Sakra, vždyť jsi ještě nic nevypil," trval na svém Colby.

Píseň Texas Petea byla mnohokrát přerušena kvůli různým hádkám, do kterých se zpěvák zapojoval, ale kdykoli v rozhovoru nastalo ticho, pokračoval ve zpěvu, kterému nikdo nevěnoval větší pozornost než občasným žertům.

*"Now we'll sashay next door to thet hard-licker store
Where his nibs is most likely to be*

An' then you goes in first an' starts drowdin' your thirst;
But a-keepin' your eyes peeled fer me."

Předák znovu vstal z Colbyho palandy. Stál pevně jako skála, ale Colby viděl, že je opilý. Po šesti měsících téměř úplné abstinence teď vypil o dost víc než půllitr levné, ohnivé whisky.

„Jdeš spát?" zeptal se Colby.

„Do pelechu? Sakra, jdu do saloonu – teď je můj večer, kdy můžu řvát. Jdeš?"

„Ne," řekl Colby. „Myslím, že si půjdu lehnout. Měj se fajn."

„Jasně." Předák došel ke své palandě, připnul si pás s pistolemi kolem boků, znovu si nasadil ostruhy, uvázal si kolem krku černý hedvábný šátek, narazil si sombrero na rovné tmavé vlasy a vykročil z ubytovny.

*"Fer I wants you to see thet it's him draws on me
So the jedge he cain't make me the goat.'
So I heads fer that dump an' a queer little lump
Starts a-wrigglin' aroun' in my throat."*

Pete přestal zpívat. „Kam jde Bill takhle v noci?"

„K napajedlu," zachechtal se Shorty.

„Vypadá to, že byl nalitej," řekl Idaho. „Slyšel jsi ho broukat si tu odrhovačku, když odcházel? To je u něj vždycky znamení. Ten matroš mu nějak přidává na mozku, jako tady Peteovi. Toho to nutí zpívat."

„Támhle už jede," řekl jeden z mužů, když se ve světle hvězd nejasně ukázala postava jezdce, který se vzdaloval k jihu, „a jede směrem k městu."

„Zajímalo by mě," řekl Texas Pete, „jestli ví, že je dnes večer ve městě náš starej. U všech d'asů, jedu za ním. Myslím, že to neví."

Texas Pete vyskočil na nohy a rozběhl se směrem k ohradě pro koně. Odchytil si svého hřebce, vrazil mu do huby

postříbřené udidlo, hodil zvířeti na hřbet těžké sedlo, jednou nohou našlápl do třmenu a za víření prachu vyrazil. Texas Pete nikdy nejel jinak než v oblaku prachu, a pokud přšelo, pak jel ve víru bláta.

Trysk jeho koně nemusel nutně znamenat, že pospíchá. Stejnou rychlostí by jel i na pohřeb nebo na svatbu. Ale každý, kdo znal Petea, tušil, že opravdu kvaltuje, protože jel bez svých skvělých kamaší z ovčí kůže, jež patřily k jeho chloubě. Pokud si je neoblékl, pak musel mít opravdu hodně naspěch.

Texas Pete mohl být bez práce, mohl být na pokraji smrti hladem, ale nikdy nemohl být bez svých krásných kamaší, stříbrné uzdy, ornamentálního sedla z ručně vyřezávané kůže, stetsonu, dvou šestiranných koltů a červeného hedvábného šátku kolem krku.

Jeho pony nestál víc než deset dolarů, boty měl obnošené a kalhoty z modré džínsovinu, mastné a otrhané, ale jinak byl Texas Pete urostlý a věčně rozesmátý mladík. Kolečka jeho postříbřených mexických ostruh při chůzi ryla do země a lesklé zvonečky zavěšené na postroji cinkaly jako veselý doprovod k tlukotu jeho chlapeckého srdce pod otrhaným nátělníkem.

Texas Pete jel tryskem po prašné cestě směrem k malému dobytkářskému městu, které sloužilo prostým potřebám pohraničních osadníků svým koloniálem, prádelnou, kovárnou, hotelem, novinovou redakcí a pěti saloony.

Ani ne míli před Petem se po prašné cestě k městu blížil jiný pony – kaštanové barvy, se dvěma bílými zadními nohama a zrzavě planoucí hlavou – Blazes, předákova pýcha. V jeho hlubokém sedle, podoben kentaurovi, seděl jezdec s lesklými očima.

Městečko Hendersville tiše cinkalo v tichu podvečera. Brzy se začne probouzet ke svému nočnímu životu. Teď ale odpočívalo v mírné letargii trávicích procesů – byl stěží čas

na první drink po večeři. Zatím cinkaly jen ostruhy, lžíce a první skleničky.

Náhle jeho klid narušil divoký hluk zvenčí, klapot rychlých kopyt a výstřely z šestiranného koltu. Gum Smith, šerif, se zvedl zpoza zástěny hráčského salonku a pozorně nastražil ucho.

Gum byl majitelem nejvýnosnějšího žíznavého podniku v Hendersvillu. To, že byl zvolen šerifem, lichotilo jeho ješitnosti a přitahovalo byznys, ale mělo to i své nevýhody; zvuky zvenčí teď zněly jako jedna z nich a Guma Smmithe to rozčilovalo.

V takových chvílích si skoro přál, aby šerifem byl někdo jiný, ale rychlý pohled na lesklý odznak připnutý k náprsní kapse jeho vesty ho rychle ujistil, kdo je šerif. Hbitě se rozhlédl po ostatních mužích v sále saloonu a s úlevou si povzdechl – byl tam nejméně tucet mladých chraplavých ranařů.

Naproti přes ulici, v redakci Hendersville Tribune, seděl Elias Henders na návštěvě u redaktora tohoto místního plátku. Když křik a výstřely přerušily večerní klid, oba muži vzhledli k oknu směrem na ulici.

„Hošani budou vždycky burani," poznamenal redaktor.

Kulka prorazila sklo v horní části okna. Redaktor jediným pohybem ruky zhasl lampu, která hořela na stole před nimi, a oba muži se s hbitostí, která vypovídala o zvyku, rychle za stolem přikrčili.

„Někdy jsou ale zpropadeně neopatrní," odpověděl Elias Henders.

Po cestě k městu se řítíl Texas Pete a z dálky před nim se ozvaly slabé zvuky výstřelů. „U ďasa!" vykřikl. „Ten zatracenej idiot!"

Muži, kteří se povalovali v baru Gum's Place-Liquors and Cigars, při zvuku výstřelů vzhledli a ušklibli se. O okamžik později zabušila koňská kopyta na hrubá prkna kryté verandy před Gum's Place, křídlové dveře se rozrazily a

Blazes s divokými výkřiky svého jezdce, který nad hlavou mával kouřícím koltem, vjel doprostřed sálu.

Bill, předák ranče Bar Y, pohledem rychle přeběhnul místnost. Když jeho šedé oči spočinuly na šerifovi, už na něm zůstaly. Zdálo se, že Gum Smith za stolem zvadl a zmenšil se. Pohrozil předákovi Baru Y chvějícím se prstem.

„Asi tě strčím za mříže," vykřikl vysokým, tenkým hlasem, otočil se k mužům sedícím u sousedních stolů a ukázal nejprve na jednoho a pak na druhého a třetího. „Ty! A ty! A ty! Stanovuju vás svými zástupci. Chopte se ho, chlapi, stáhněte ho z koně!"

Nikdo se však ani nepohnul. Gum Smith se rozčilil. „Chopte se ho. Všichni! Jsem šerif tohodle zatraceného kraje. Jestli ho nesundáte, dám vás všechny do šatlavý."

Bill vyřvával: „Zuby si čistím ostnatým drátem, vlasy si češu kaktusem a teď chci chlastat!"

„Strčím tě za mříže, Bille! Chopte se ho, sakra!" zařval Gum.

Bill vystřelil do podlahy vedle nohy hráčského stolu a Gum Smith za ním zmizel. Všichni muži se rozesmáli. Bill obrátil pozornost k barmanovi a vystřelil do stropu nad ním. Barman se ušklíbl.

„Buď opatrný, Bille," napomenul ho, „mám špatný srdce. Můj doktor mi říká, že se nesmím rozčilovat."

Přední dveře se znovu otevřely a Bill se s koltem připraveným ke střelbě otočil, aby měl v šachu i nově příchozího, ale při pohledu na muže, který vstoupil, mu hlaveň klesla a okamžitě vystřízlivěl.

„Aha!" řekl Elias Henders, „tak to jsi zase ty, Bille, co?"

Oba muži na sebe chvíli mlčky hleděli. Co se jim honilo hlavou, nemohl nikdo z hostů saloonu tušit. Jako první znovu promluvil starý muž.

„Myslím, že už tě nebudu potřebovat, Bille," řekl a po chvílce přemýšlení dodal: „Pokud ale nechceš pracovat jako řadový honák, až vystřízlivíš."

Otočil se a vyšel ze saloonu, a když sestupoval z verandy do prachu cesty, Texas Pete před ním seskočil z ponyho a proběhnul kolem něj.

Uvnitř stále ještě seděl Bill na koni a za ním v rohu se z úkrytu za stolem pomalu vynořoval Gum Smith. Když viděl, že muž, kterého se obával, sedí zády k němu, v očích se mu objevil lstivý výraz. Rychle se rozhlédl po místnosti. Všichni muži se dívali na Billa. Zdálo se, že si Guma nikdo nevšímá.

Vytáhl pistoli a namířil ji na záda nyní už bývalého předáka Baru Y. Vzápětí se ode dveří zablesklo, práskl výstřel a šerifovi vylétla zbraň z ruky. Všechny oči se obrátily směrem ke vchodu. Stál tam Texas Pete a v ruce se mu kouřilo z koltu.

„Ty zatracenej skunku!“ vykřikl s pohledem upřeným na Guma. „U d’asa, Bille, tohle není místo pro tichý kluky jako jsme my.“

Bill otočil Blazese a pomalu projel rozhoupanými křídly dveří, aniž by se na šerifa podíval. Těžko mohl více vyjádřit své opovržení nad tímto mužem.

Vždycky mezi nimi panovala nevraživost. Smith byl zvolen místní pijáckou společností a majiteli saloonů, zatímco Bill v době volební kampaně pilně pracoval pro protikandidáta, kterého podporovala spořádanější část města a především rančeři v čele s Eliasem Hendersem.

Bill pracoval pro kandidáta reformního hnutí tak dobře, že se mu nejen téměř podařilo dosáhnout jeho zvolení, ale odhalil i prohnitost bandy v pozadí Smithovy kandidatury, a to tak, že se všeobecně mělo za to, že jejich moc je na ústupu.

„V příštích volbách to bude Bill, kdo bude zvolen za šerifa,“ prorokovali tehdy někteří, ba dokonce to považovali za předem jisté.

Gum Smith zvedl svou zbraň a prohlédl si ji. Střela Texas Petea zasáhla hlaveň těsně před nábojovým válcem. Muž se zlostně rozhlédl po ostatních v sále.

„Chci, abyste si všichni zapamatovali, že já jsem tady šerif," vykřikl, „a když vás všechny žádám o součinnost, je to legální a vy musíte dělat, co vám nařídím."

„Drž hubu, Gume," napomenul ho jeden z mužů.

Venku Texas Pete nasedl na svého ponyho a pomalu jel, třmen ke třmenu, vedle Billa, který byl nyní tak střízlivý, jako by nikdy v životě nepil.

„Dobře, že tam dneska neměl tu svou bandu," poznamenal Pete.

Bill pokrčil rameny, ale neodpověděl. Po chvíli se zeptal:

„Co jsi dělal ve městě, Texasane?"

„Jen jsem si říkal, že se zajedu podívat, co se děje... Hádal jsem, že nevíš, že tu dědek dneska večer bude... Měl jsem trochu sekeru, co?"

„Jo. Ale stejně ti to nezapomenu."

„Smůla."

„Jak jsi věděl, že starej bude dnes ve městě?"

„Myslím, že to věděli všichni kromě tebe, Bille."

„Věděl to Colby?"

„Hádám, že musel."

Potom už jeli mlčky až k ranči Bar Y. Když Bill a Texas vstoupili do ubytovny, většina mužů už spala, ale Hal Colby se na palandě převálil, otevřel oči a usmál se na Billa, který rozsvítil lampu.

„Bavil ses dobře, Bille?" zeptal se.

„Byl tam starej, a já už nejsem předák."

„Smůla," soucítil s ním Colby.

II. PŘEPADENÍ

Následujícího rána po snídani muži netečně sedlali koně na denní práci. Neměli předáka, a tak se poflakovali a čekali na šéfa. Bill nečinně seděl na horním břevnu ohrady. Byl bez práce. Kovbojové mu nevěnovali téměř žádnou pozornost, ale jestli z ohleduplnosti, nebo proto, že je nezajímal, to náhodný pozorovatel z jejich chování těžko mohl vyčíst.

Nepochybně měl mezi nimi přátele, ale byl to málomluvný člověk, a jako všichni takoví, si přátele rychle nezískával. Choval se nenápadně, a tak ani v ostatních nevzbuzoval žádné projevy přátelství. Jeho rovné tmavé vlasy a poměrně vysoké lícní kosti spolu s opálenou pletí mu dodávaly cosi na vzhledu indiána, což ještě umocňovala jeho přirozená rezervovanost, zatímco dlouhá rudá jizva přes čelist zdůrazňovala dojem chmurnosti, kterou jeho tvář měla i v klidu.

Texas Pete sedlal svého ponyho v ohradě blízko něho. „Končíš, Bille?“ zeptal se a podíval se na bývalého předáka. „Myslím, že ano,“ přišla odpověď.

Texas Pete se lehce vyhoupl do sedla. „Myslím, že taky potáhnou dál,“ oznámil. „Uvažuji o tom už delší dobu. Kam pojedem?“

Billův zrak zabloudil ke vchodu do rezidenčního domu ranče a spatřil pana Henderse, jak vychází z kanceláře. Za ním šla jeho dcera Diana a Hal Colby. Smáli se a vesele si povídali. Bill si nemohl nevšimnout, jak blízko se muž naklonil k dívčině tváři. Colby to s lidmi uměl – zejména se ženami.

„Tak co,“ vyzval ho Texas Pete, „když teda jdeš, proč si ještě nesesdláš koně?“

„Myslím, že jsem si to rozmyslel.“

Texas Pete sledoval směr očí bývalého předáka k domu a pokrčil rameny.

„No," řekl, „tohle není zas tak špatný místo. Říkám si, že tu taky nějakou dobu ještě zůstanu.“

Elias Henders a Hal Colby pomalu kráčeli směrem k ohradě pro koně. Dívka se otočila a vrátila se do domu. Oba muži vstoupili do ohrady a Bill se přitom spustil z hrazení a přistoupil k panu Hendersovi.

„Nepotřebujete náhodou jedny ruce, pane?" zeptal se ho.

„Ty se mi hodiš, Bille," odpověděl Elias Henders s lehkým úsměvem. „Pětatřicet měsíčně a ujednáno.“

Bývalý předák přikývl, obrátil se k houfu koní shluklých na druhé straně ohrady a hvízdal. Blazesova zrzavá hlava se okamžitě zvedla nad hlavami ostatních zvířat. S nastraženými ušima chvíli pohlížel na svého pána, pak si proklestil cestu stádem a zamířil přímo k němu.

Elias Henders, doprovázený Colbym, se zastavil před shromážděnými honáky a mávl rukou, aby si vynutil jejich pozornost. „Tady Colby," oznámil, „je teď váš nový předák. Mám v něj plnou důvěru. Začne hned.“

To bylo vše. Chvíli bylo rozpačité ticho a pak se muži vrátili k přípravám na denní práci, nebo, pokud byli připraveni, se povalovali v sedlech a ubalovali si cigarety. Pan Henders odešel do své kanceláře u vchodu do rezidenčního domu a Colby mezi muži chodil a rozdělával jim povinnosti na celý den – v podstatě rutinní práci, kterou všichni dobře znali.

„A ty, Bille," řekl, když došel k bývalému předákovi, „chtěl bych, abys zajel ke Cottonwoodskému kaňonu a popátral, jestli neuvidíš něco z té bandy krav Crazy J – už týden nebo dýl jsem je neviděl.“

Byl to nejdelší a nejtěžší úkol dne, ale i kdyby s ním byl Bill nespokojen, nedal to nijak najevo. Ve skutečnosti byl spíš spokojen, protože byl tvrdý jezdec a rád jezdil sám. Tato

vlastnost byla u ostatních honáků vždy předmětem komentářů a dohadů.

Nejeden člověk se ptal sám sebe nebo sousedů, co Bill našel za zábavu, že tak často vyráží sám do pastvin, kopců a roklí. Jsou lidé, kteří si nedovedou představit, že člověk může najít potěšení ve své vlastní společnosti nebo ve společnosti dobrého koně v liduprázdné přírodě.

* * *

Ústí Cottonwoodského kaňonu leželo dobrých dvacet mil od ranče a jeho konec o pět mil drsné cesty dál. Bylo deset hodin, když Bill náhle přitáhl uzdu vedle osamělého bavlíkového stromu, který označoval vstup do kaňonu a dal mu jméno.

Seděl v sedle bez hnutí a pozorně naslouchal. Ze vzdálené části kaňonu bylo slabě slyšet staccato výstřelů z pušek. Bylo těžké odhadnout, jak daleko, protože stěny klikatého kaňonu se rychle zvedaly.

* * *

Když se z ranče rozprchli poslední kovbojové za svými povinnostmi, Elias Henders se vrátil do kanceláře, zatímco Hal Colby osedlal dva koně a pobrukoval si přitom veselý popěvek. Nasedl na jednoho z nich, druhého vzal za uzdu a poodjel směrem k verandě právě ve chvíli, kdy se z domu vynořila Diana Hendersová. Bylo zřejmé, pro koho je vedený kůň určen.

Dívka převzala od Colbyho otěže a vyhoupla se do sedla jako muž a také na koni seděla jako muž. Přestože uměla jezdit s nejlepšími z nich a střílet s nejlepšími z nich, nebylo na ní nic hrubého, ani obyčejného. Někteří starší mazáci ji znali od dětství, ale ani tato skutečnost spolu s příslovečnou svobodou osmdesátých let v Arizoně jim nikdy nedovolila,

aby se k Dianě Hendersové chovali stejně uvolněně, jako tomu bylo u většiny těch několika málo dívek v té divoké zemi. Ty to buď přehlížely, nebo to braly jako samozřejmost.

Muži v Dianině přítomnosti však na nic nenadávali, nekladli jí důvěrně paži přes ramena, ani ji v dobrém nepoplácávali po zádech.

Všichni ji ctili a většina z nich byla do ní prudce zamilovaná. Něco v ní, vrozeně jemného a vznešeného, je drželo v odstupu, nebo spíš na svých místech, protože jen ti muži, kteří byli beznadějně stydliví, se od Diany vždycky drželi dál.

Muži o ní často mluvili jako o plnokrevnici, možná vycítili, že právě díky dobrému vychování je tím, čím je. Elias Henders byl jedním z Hendersů z Kentucky a stejně jako všichni muži z jeho rodu po celé generace byl držitelem titulu z Oxfordu. Měl pro to velmi dobrý důvod – starý sir John Henders, který založil americkou větev rodu, byl oxfordským mužem a rád viděl, že jeho syn a vnuk jdou v jeho stopách.

Před pětadvaceti lety přišel Elias Henders na západ s Johnem Manillem, spolužákem a sousedem z Kentucky, a oba mladí muži se pustili do obchodu s dobyt看kem. Jejich společný kapitál je dokázal po tři roky uchránit před dravostí bank a šerifovou konkurencí, ale kvůli nájezdům Apačů, špatnému železničnímu spojení a příliš vzdálenému trhu a také kvůli své nezkušenosti se nakonec přece jen ocitli na pokraji bankrotu. Henders však na svém pozemku objevil zlato a o dva roky později se z nich stali boháči.

Henders se vrátil do Kentucky, oženil se s Manillovou sestrou a krátce nato se přestěhoval do New Yorku, protože

bylo rozhodnuto, že nejvýznamnější zájmy společnosti vyžadují zástupce na východě. Manill zůstal v Arizoně.

Diana Hendersová se narodila v New Yorku, a když jí bylo pět, její matka onemocněla tuberkulózou plic. Lékaři doporučili suché podnebí, a tak si Henders a Manill vyměnili místa: Henders odjel s rodinou do Arizony a Manill se přestěhoval s manželkou a malou dcerkou do New Yorku. Manill se oženil pod svou úroveň a nešťastně, což mělo za následek, že jako hrdý a poněkud uzavřený muž se své sestře, manželce svého partnera a nejlepšího přítele, s ničím ze svého osobního života nesvěřoval.

Když bylo Dianě patnáct, matka jí zemřela, a dívka, která odmítla opustit otce, se vzdala myšlenky dokončit vzdělání na východní univerzitě. Elias Henders, který jí nerad pouštěl na daleké cesty, s jejím rozhodnutím souhlasil. Vzdělával ji dál sám, takže v devatenácti, ačkoli byla v podstatě hraničářkou, která neznala mnoho z jemných společenských zvyklostí, byla přesto mladou ženou s kulturou a noblesou. Za své dovednosti v hudbě, které těšily jejího otce, vděčila pečlivému výcviku své matky a také vlastnictví klavíru, který se k nim v sedmdesátých letech dostal na volském spřežení přes Ratonský průsmyk.

Otec, knihy, hudba a koně utvářely život této mladé slečny, jejímiž společníky byli mladí vaqueros, kteří jezdili pro jejího otce a z nichž alespoň jeden musel zůstat doma, protože Apači byli v té době v Arizoně stále hrozbou.

A tak se stalo, že dnes ráno vyjela s novým předákem. Několik minut jeli mlčky krokem na svých koních, mužův třmen těsně za dívčíným, aby mohl nepozorovaně spočívat pohledem na jejím profilu. Hluboké oči s hustými řasami, krátký rovný nos, ústa a brada v patricijském stylu si žádaly obdiv mladého předáka. Nakonec to byl on, kdo přerušil ticho.

„Ještě jsi mi nepogratulovala, Di," řekl, „nebo to možná nevíš?"

„Ale ano, vím," odpověděla, „a blahopřeji ti, ale nemohu zapomenout, že tvé štěstí znamená smutek jiného."

„Je to jeho vlastní vina. Člověku, který se nedokáže udržet střizlivý, nelze svěřit takovou práci."

„Byl to dobrý předák."

„Možná ano – neříkám nic o člověku, který je na dně. Ale zdá se mi, že si na něm zakládáš. A co o něm vůbec víš? Nemůžeš být dost opatrná, Di. V těchhle končinách je spousta špatných lidí, a když je někdo nemluvný jako on, je to nejspíš proto, že má co skrývat, něco, o čem nechce mluvit."

„Myslela jsem, že je tvůj kamarád."

Colby lehce zrudl. „Je to můj přítel. Hodně mi na Billovi záleží, ale jde mi o tebe – nejde mi o něj nebo o sebe. Nechtěl bych, aby se stalo něco, čeho bys musela litovat."

„Nerozumím ti, Hale."

Pleskl rukou o své kamaše. „Ah, pshaw, Di," odvětil, „Nechci říkat nic špatného o příteli. Jen tě chci upozornit, abys byla ve střehu, to je všechno. Víš, že není nic, co bych pro tebe neudělal – i kdyby mě to mělo připravit o všechny přátele, který mám."

Přendal si otěže do pravé ruky a natáhl se levou pro její ruku. Rychle však s ní ucukla.

„Prosím, nedělej to," žádala.

„Miluju tě, Di," řekl.

Dívka se zasmála, ale vesele, ne posměšně. „Všichni muži si myslí, že ano. To proto, že jsem jediná holka v okolí na míle daleko."

„Pro mě jsi jediná na celém světě."

Otočila se a tázavě se na něj podívala. Byl velmi pohledný. To a jeho chlapecké, rozesmáté chování ji k němu od prvního okamžiku přitahovalo. Jeho upřímnost a otevřenost na ni dělala dobrý dojem a ze všech mužů, které znala, on jediný měl ve styku se ženami něco, co se blížilo vyrovnanosti a sebejistotě. Ostatní byli buď plaší a nechápaví, nebo hluční a

hrubí, nebo mlčenliví jako Bill, který se zdál být jediným mužem na ranči, který ji nemiloval tak zoufale, jako ostatní.

„Mluvme o něčem jiném," vyzvala ho.

„Copak pro mě není žádná naděje?"

„Proč ne?" uklidňovala ho. „Doufám, že mě budeš mít i nadále rád. Dělá mi dobře, když mě lidé milují."

„Ale já nechci takhle mít rád," naléhal.

„Nedělej si starosti – nemusíš. Dokonce i kuchař o mně píše básně. Ze všech bláznů, o kterých jsem kdy slyšela, se tátovi rozhodně podařilo do ohrady nahnat tu nejlepší partu."

„Ten starý zrzavý blázen kuchař je mi úplně ukradený," vyštěkl. „To, co chci, je abys mě milovala."

„Oh, no tak. Tohle je kuň jiné barvy. Teď budeme muset změnit téma."

„Prosím tě, Di, myslím to vážně," prosil, „nedáš mi aspoň trochu naděje?"

„U děvčete nikdy nevíš, Hale," řekla.

Její hlas byl něžný a oči náhle měkké, a to bylo blízko příslibu, jakého se mu mohlo dostat.

* * *

Zatímco Bill popoháněl Blazese po drsné stezce kaňonem Cottonwood, neustálé praskání pušek ho informovalo o směru zvuků a o jejich stále se zmenšující vzdálenosti před ním. Nakonec přitáhl uzdu, vytáhl pušku z pouzdra, sesedl z koně a upustil otěže na zem.

„Stůj!" zašeptal Blazesovi a kradmo se plížil vpřed.

Střelba teď byla blízko před ním – hned za ramenem skalnatého kopce porostlým křovím. Výstřely byly již méně časté. Bill hádal, že teď už jsou lovci i štvanci v úkrytech, a tak jen občas vystřelí k úkrytu protivníka.

Opatrně se šplhal po strmém svahu kopce, který mu zakrýval výhled na část kaňonu ležící před ním. Z rozdílné

kvality zvuků výstřelů usoudil, že se na přestřelce podílí pět nebo možná šest pušek. Jak byly rozděleny, nedokázal odhadnout. Chtěl se podívat přes hřeben úzkého předělu, a pokud by mu do toho nic nebylo, nechal by ty střelce, ať si to vyřídí sami mezi sebou. Bill nebyl člověk, který by vyhledával problémy.

Šplhal co nejtišeji a držel před sebou hlaveň pušky. Brzy se dostal na úzký vrchol, kde se opatrně prodral křovím na protější stranu a obešel mohutný skalní výběžek. Křoví prořídlo a on uviděl protější stěnu kaňonu.

Blízko pod ním, pod hřebenem, se ozval ostrý výstřel. Před ním se dvacet stop nad křovím tyčil obrovský skalní ochoz, ošlehaný větry. Plížil se k němu, dokud se za ním neschoval. Pak opatrně vyhlédl přes okraj a zjistil, že leží na samém okraji strmého srázu, který kolmo klesal na dno kaňonu. Pod ním se mezi křovinami a balvany, které vyplňovaly dno kaňonu, skrývalo pět Apačů. Na protější straně ležel na břicho osamocený muž, který se kryl za balvanem.

Bill mu neviděl do tváře, protože ji měl skrytou pod velkým sombrerem, ale viděl, že je oblečený po vzoru vaqueros – mohl to být buď Američan, nebo Mexičan. Na tom teď ale nezáleželo, protože proti němu jich bylo pět a těch pět byli indiáni. Chvilí je pozoroval. Viděl, že indiáni vedou palbu, a napadlo ho, zda muž se sombrerem už není mrtvý. Nehýbal se.

Jeden z Indiánů se opatrně vyplížil z úkrytu, zatímco ostatní čtyři stříleli na pozici svého protivníka, pak ho následoval další a zbývající tři pokračovali v palbě a kryli postup svých druhů.

Bill se ponuře usmál. Na rudokožce čekalo životní překvapení. Oba se prodírali houštinami kaňonu a využívali každého kamenného úkrytu. Byli už docela blízko úkrytu ležícího muže – v příštím okamžiku by trojice na Billově

straně kaňonu přestala střílet a ti dva by se vrhli na svou oběť, jež byla zřejmě v bezvědomí, a dorazili ji.

Bill zvedl pušku k rameni. Následovaly dvě rány, tak rychle za sebou, že bylo téměř nepředstavitelné, že vyšly z jedné zbraně, a ti dva, kteří se už zvedali k závěrečnému útoku, se zhroutili mezi kameny pod žhnoucím sluncem.

Zbývající tři Apači, kteří okamžitě vycítili nebezpečí, vyskočili na nohy a spěchali kaňonem vzhůru, přičemž v běhu hledali nové úkryty; bylo však obtížné najít úkryt před puškou, která zaujímal nad nimi tak výhodnou pozici jako ta Billova.

Znovu se ozval výstřel a Indián vpředu vymrštil ruce nad hlavu, otočil se a padl na obličej. Další dva se ukryli za velkými balvany.

Bill pohlédl přes zelený kaňon posetý bílými balvany. Viděl, jak muž zvedl hlavu a snaží se rozhlédnout kolem svého krytu, zřejmě si uvědomil, že do ponurého chóru pušek vstoupil nový hlas.

„Zásah?" vykřikl Bill.

Muž se podíval směrem k němu. „Ne," odpověděl.

„Tak proč sakra nestřílíš? Zůstali jen dva – jsou nahoře v kaňonu na téhle straně."

„Došla munice," odpověděl druhý.

No, to jsi měl sakra namále, uvažoval Bill. „Je jich víc než tahle banda?" zavolal na muže.

„Ne."

Dlouhou dobu bylo ticho – ticho a klid, který v tomto odvěkém kaňonu panoval od stvoření světa a který by v něm panoval navždy, kdyby ho člověk občas nepřišel narušit.

Nemůžu tu ležet celý den, přemítal Bill. Posunul se po okraji skály. Pod ním byl čtyřicetiyardový sráz. Zavrtěl hlavou. Ozvala se ostrá rána a kulka pod ním rozryla travnatou hlínu. Okamžitě ji následovala další z druhé strany kaňonu.

Bill nespouštěl oči z indiánského krytu. Nebylo po nich ani památky. Jak mohl ten muž na druhé straně kaňonu střílet, když nemá munici?

„Tak jsem jednoho dostal," ozval se mužův hlas jako by odpovídal na jeho myšlenky, „Ale radši lež, už se blíží k tobě, aby tě dostal."

„Myslel jsem, že nemáš munici," zavolal Bill.

„Vyplazil jsem se ven a vzal pušku jednomu z těch, co jsi potetoval."

Bill se propracoval zpět do křoví za ním a nyní se vydal po hřebeni ještě víc nahoru ve snaze dostat se za zbývajícího indiána. O minutu později nahlédl přes okraj hřebene a tam se pod ním krčil za velkým balvanem poslední z rudokožců. Bill vystřelil a minul, načež se Apač zvedl a uháněl a kličkoval mezi zelenými křovinami za svým ponym uvázaným nedaleko v kaňonu ke vzrostlému keři. Bill pokrčil rameny, zvedl se a hledal, jak by sešel dolů na dno kaňonu.

Druhý muž ho pozoroval, a když se Bill nakonec dostal na dno kaňonu, kráčel mu naproti. Když se ocitli tváří v tvář, v očích obou se objevil zvláštní, veselý výraz.

„Ah!" vykřikl ten druhý, „To je señor Bill." Nyní mluvil španělsky.

„Gregorio!" řekl Bill. „Jak ses do toho dostal?"

„Minulou noc jsem tábořil kousek nad tímhle místem," odpověděl Gregorio, „A dnes ráno jsem šel dolů, abych si ulovil antilopu k snídani. Přišli na mě shora a stříleli na mě od rána." Mluvil anglicky se silným přízvukem. „Zachránil jste mi život, señor Bill, a to vám Gregorio nezapomene."

„Neviděl jsi tady někde náhodou stádo krav Crazy J?" zeptal se Bill a ignoroval jeho projevy vděčnosti.

„Ne, señor, nenarazil," odpověděl Gregorio.

„No, já si stejně dojdou pro koně a podívám se nahoru na druhou stranu kaňonu." Bill se otočil a šel pro Blazese.

O čtvrt hodiny později znovu potkal Gregoria, který našel svého ponyho a své věci nedotčené ve svém táboře.

„Buenos Dioss, seřor," zavolal Gregorio.

„Sbohem," opáčil Američan.

Na začátku kařonu, kde se zuřoval do rozměrů rokle, si Bill pečlivě prohlédl terén a zjistil, ře tudy už mnoho dní řádný dobytek neprošel. Rozhodl se, ře projede kařon celý.

Mezitím Jim Weller, který vřížděl do Cottonwoodu z opačné strany a hledal ztracené koně, v dále spatřil odříždějícího Gregoria, a když ho poznal, uvolnil si zbraň v pouzdře a sledoval Mexičana, dokud mu nezmizel z dohledu za úbočím kopce, které lemovalo východní stranu vjezdu do kařonu. Gregorio měl v této části země nechvalnou pověst. Byl to psanec, na jehoř hlavu byla vypsána odměna.

Nu což, pomyslel si Weller, nehledám psance, ale koně. A jel dál s úlevou, ře mezi ním a Gregoriovou smrtící muřkou je pořádný kopec. O něco později se setkal s Billem. Oba kývli na pozdrav.

Weller se zeptal na koně a od Billa se dozvěděl, ře v Cottonwoodu není řádný dobytek, ani koně. O Gregoriově se však Bill nezmínil.

Wellerovi ale bylo jasné, ře ti dva se nemohli v Cottonwoodu neseřkat, a pokud se Bill nechtěl o Mexičanovi zmiřovat, bylo zřejmé, ře k tomu má nějaký dobrý důvod. V této zemi nebylo zvykem strkat nos do cizích záležitostí. Bill nemluvil ani o střetu s Apači, ale to bylo proto, ře byl prostě nemluvný člověk.

„Myslím, ře se podívám dál na západ do kařonu Sinkhole," poznamenal Weller.

„Dívej se i po kravách Crazy J," řekl Bill, „já pojedu dál na kařon Belter's, a jestli uvidím vaše koně, tak je povedu na rovinu."

* * *

O tři hodiny později se dostavník, který se řítil po cestě průřmykem North Pass, zastavil v oblaku prachu na

křížovatce s cestou vedoucí od Hendersova dolu. Jeden ze dvou mužů sedících na čekajícím buckboardu (*čtyřkolový otevřený kočár*) u křížovatky seskočil na zem, došel ke stojícímu dostavníku a vylezl na kozlík, kde se posadil vedle kočího. Ten ho přivítal chraplavým žertem.

Nový cestující nesl těžký vak, který si uložil mezi nohy. Přes kolena si položil upilovanou brokovnici.

„Svatí buďte pochváleni!“ zvolala silným irským přízvukem kyprá, dobře oblečená dáma, která seděla uvnitř ostavníku a vyhlížela jeho oknem ven. „Už jsem si myslela, že jsme přepadeni.“

Starý pán s bílým plnovousem, po němž si kaskádovitěrazil cestu pramínek tabákové šťávy, ji uklidnil.

„Ne, madam,“ řekl, „To je ten posel z dolu s pytle m zlata. Tohle drama se už tři týdny nekonalo. Ne, madam, doba už není taková, jaká bývala. Teď se tu všude jen rozlézají novodobé nápady na reformy.“

Baculatá dáma se na něj pohrdavě podívala a přitáhla si sukně blíž k tělu. Dostavník se rozjel, koně se dali do cvalu, a když se jeho kabina v další zatáčce prudce naklonila, tělnatá dáma se svezla starému pánovi do klína a čepec se jí hravě naklonil přes jedno oko.

„Jděte pryč!“ vykřikla a zuřivě se na starého pána podívala, jako by to byla jeho vina. Sotva se znovu usadila na své místo na lavici, další zatáčka na opačné straně srazila zase starého pána do jejího klína.

„Vy nestydo nevychovaná!“ vyjekla, když ho prudce od sebe odstrčila oběma tučnými rukama. „Je to hanba, že ubohá ovdovělá paní nemůže cestovat, aniž byste vy, lotrové, využili toho, že je slabá a bezbranná.“

Starý pán, přestože měl na bocích zavěšené dvě obrovské pistole, vypadal vyděšeně a ustrašeně – tak, že se neodvážil ani slovem protestovat proti nespravedlnosti jejích nářeků. Koutky svých slabých, vodnatě modrých očí si ji ale potutelně

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Bandita z Ďáblovy rokle.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.